

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **AUTODROM MOST a.s.**, IČO: 25419048,
sídlem Tvrzova 5, 434 01 Most,
zastoupený Mgr. Petrem Zachem, advokátem,
sídlem Karlovo nám. 325/7, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministr vnitra**,
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2020, č. j. MV-53142-3/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 7. 5. 2020, č. j. MV-53142-3/SO-2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **uhradit žalobci** náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2020, č. j. MV-53142-3/SO-2020, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

I. stupně“) ze dne 14. 2. 2020, č. j. MV-133851-11/VS-2019, jímž bylo podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnuto výrokem I. tak, že se mění výrok rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 8. 2019, č. j. KUUK 107382/2019/SCKZU-3, tak, že nově zní: „Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání obviněné zamítá a rozhodnutí Statutárního města Mostu, Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, č.j.: MmM/060090/2019/OSČ-O/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/079581/2280/2017/ŠP, ze dne 28. 5. 2019, se potvrzuje.“ Dále bylo výrokem II. rozhodnuto tak, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, to je ke dni 18. 8. 2018.

2. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra, případně snížil výši uložené pokuty a dále uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné, neboť ministerstvo nemůže přímo rozhodovat ve věcech samosprávy – zde přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).
4. Žalovaný svým rozhodnutím *de iure* potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž rezignoval na zjištění skutkového stavu v rozhodných dnech, kdy mělo dojít k porušení obecně závazné vyhlášky č. 2/2017 Statutárního města Mostu ze dne 7. 3. 2017, o regulaci hlučných činností (dále jen „vyhláška“). Vzhledem k absenci důkazů, které by mohly objektivně prokázat porušení vyhlášky, nemá rozhodnutí oporu v provedených důkazech, neboť nebyl proveden znalecký posudek ani jinak postaveno najisto, že došlo k porušení vyhlášky. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný rovněž převzal právní argumentaci správního orgánu I. stupně, který věc posoudil tak, že žalobce je vinen přestupkem proti pořádku v územní samosprávě. Žalovaný potvrzením rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil ani procesní pochybení, kterých se měl dopustit Magistrát města Mostu (dále jen „magistrát“) tím, že žalobce nepoučil o z jeho pohledu nedostatečných liberačních důvodech, nevyzval žalobce k předložení dalších důkazů a doložení dalších skutečností, čímž vydal pro žalobce nečekané rozhodnutí. Správní orgán I. stupně i žalovaný zcela rezignovali na zjištění, kdo je osobou, jejíž jednání je přičitatelné žalobci, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek podle § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. Správní orgány v této věci překročily meze správního uvážení, neboť hodnocení skutkového stavu bylo postaveno pouze na hypotéze naplnění neurčitého právního pojmu obsaženého ve vyhlášce.
6. Z uvozujících ustanovení napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakého výroku rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje se týká, neboť toto rozhodnutí je citováno chybně jako sp. zn. KUUK/176/2019/SCKZU namísto správního sp. zn. KUUK/97176/2019/SCKZU, a proto je toto rozhodnutí nezákonné.
7. Žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro zkrácené přezkumné řízení, neboť nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 98 správního řádu a v této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 74/2013-45. Provedením zkráceného přezkumného řízení byl žalobce postaven před hotovou věc, neboť prvním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkonem v řízení je až rozhodnutí o zrušení pravomocného rozhodnutí. Žalobce také neměl možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobci nejsou známy podklady, na základě, kterých bylo rozhodnuto.

8. Žalovaný nesprávně posoudil běh lhůt pro zkrácené přezkumné řízení, dle kterých je nutné, aby správní orgán rozhodl nejdéle do 2 měsíců od dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl. Rozhodným bylo v daném případě datum doručení podnětu magistrátu dne 23. 9. 2019, a nikoliv doručení spisové dokumentace krajským úřadem dne 30. 10. 2019 nebo dokonce 19. 12. 2019, jak uvádí ministerstvo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až dne 14. 2. 2020, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně nedodržel zákonnou lhůtu.
9. Žalobce spolu s rozkladem podal i stížnost podle § 175 správního řádu, ke které se však žalovaný nijak nevyjádřil, což je bezpochyby nesprávný úřední postup, který mohl mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
10. V dané věci krajský úřad pouze vrátil věc k novému projednání magistrátu, avšak ministerstvo si osobovalo právo o vyhlášce tvrdit, že je zákonná, svůj názor promítlo do správního rozhodnutí a vyloučilo krajský úřad z řízení tím, že nahradilo jeho rozhodnutí tzv. shora. Není přitom zřejmé, k jakému porušení právního předpisu mělo dojít. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí na 4 straně v druhém odstavci odkazuje na svá dřívější rozhodnutí v obdobných věcech, ale zcela přehlédl, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 14. 8. 2019 je postaveno na jiné argumentaci a odůvodnění, přičemž jsou magistrátu vytýkána jiná pochybení než v minulých rozhodnutích. Správní orgán I. stupně nevzal v potaz, že krajský úřad již nepožaduje vypracování znaleckého posudku, a tím respektuje právní názor správního orgánu I. stupně, proto podmínky pro přezkumné řízení byly splněny.
11. Dále žalobce namítl, že ve dnech údajného porušení vyhlášky nebyl naplněn znak protiprávnosti, neboť vyhláška je nezákonná, protože duplicitně upravuje regulaci, kterou sleduje úprava zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). V tomto případě obec překročila meze samostatné působnosti. Vzhledem k působnosti zákona o ochraně veřejného zdraví zákaz používání hlučných strojů a zařízení nespadá do samostatné působnosti obce. Skutková podstata činností, které vyhláška zakazuje, je natolik vágní a neurčitá, že z ní nelze nijak dovodit, jakým způsobem se třetí osoba dopustí přestupku. Magistrát ve všech identických řízeních postupuje vždy podle stejného scénáře. Stačí, aby provoz žalobce obtěžoval i jediného obyvatele Mostu. To poskytuje možnost šikanovat žalobce třetími osobami, neboť stačí prohlásit, že se osoba cítí být provozem žalobce obtěžována, přestože k jeho provozní činnosti dochází výhradně na k tomu řádně zkolaudovaných stavbách a výše hlukové zátěže nebyla zjištěna.
12. Žalobce poukázal i na to, že autodrom je provozován od roku 1984 na základě kolaudačního rozhodnutí, většina obytných domů v okolí byla vystavěna až po uvedení autodromu do provozu často za nesouhlasu či v rozporu se stanoviskem Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje. Vyhláška je zaměřená na jeden jediný subjekt (žalobce), přestože se navenek tváří jako vyhláška požadující klid od všech subjektů v obci. Ostatně město Most ani ve svých vyjádřeních nikdy nepopíralo, že vyhláška je reakcí na poptávku majitelů sousedních staveb autodromu po omezení jeho provozu. Tím je ovšem porušena jedna ze zásad pro zákonnost obecně závazných vyhlášek, a to, že vyhláška má být obecná, a nikoliv konkrétní.
13. Za situace, kdy žalobce tvrdí, že se uvedených přestupků nedopustil, je povinností správního orgánu opatřit takové důkazy, které nemohou budít pochybnost o zjištěném skutkovém Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavu. Magistrát však například zcela pominul otázku meteorologických okolností v předmětných dnech. Přitom je obecně známo, že v případě nízké oblačnosti či intenzivního větru se hluk jeví intenzivnější bez zavinění toho, kdo hlučnou činnost provozuje. Magistrát však svá skutková zjištění opírá pouze o subjektivní vnímání hluku ze strany několika stále stejných fyzických osob (sousedů), kteří vypovídají shodně v každém řízení. Žalobce uvedl celou řadu liberačních důvodů podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, když prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Vozidla, která byla příliš hlučná, nebyla na dráhu vpustěna (viz výslehy J. S.). Měl za to, že provozem řádně zkolaudovaného a v souladu s provozním řádem provozovaného areálu nemůže dojít k narušení veřejného pořádku. Pokud považoval magistrát doložené liberační důvody za nedostatečné, měl žalobce v tomto smyslu poučit a vyzvat k předložení důkazů či dalších skutečností.

14. V předmětném řízení nebylo vůbec prokázáno, že došlo k „*narušování a snižování pohody bydlení a životní úrovně občanů města Mostu hlučnými činnostmi*“. Nelze ani předpokládat (tedy ani mít relevantní očekávání), kdy a za jakých podmínek dojde k porušení vyhlášky, když i sám magistrát uvádí, že vnímání hluku je vysoce subjektivní, čímž však byl vytvořen prostor pro libovůli při ukládání sankcí ze strany správního orgánu, neboť tomu stačí pouze tzv. správní uvážení. Žalobce dále poukázal na to, že hluk z jeho provozu je způsoben zejména pohybem motorových vozidel ve vlastnictví třetích osob. K identifikaci vlastníků však magistrát nevedl žádné dokazování. Je zřejmé, že ze svědeckých výpovědí úzké skupinky stále stejných osob vyplývá, že jim nevadí hluk z dopravy na hlučné silnici (70 dB), nevadí jim hluk jedoucího vlaku (90 dB) ani hluk ze zahradní techniky (až 100 dB), ale zcela jistě a vždy jim vadí hluk z autodromu. Je tedy evidentní, že výpovědi této úzké skupiny oznamovatelů se nemohou zakládat na pravdě, když jejich subjektivní vnímání hluku je překryto zcela zjevnou snahou žalobci uškodit – viz záznamy z volání na linku Městské policie či videozáznamy pořízené s oznamovateli.
15. Magistrát opírá své odůvodnění o svědecké výpovědi stále stejné skupiny svědků, jejichž výpovědi však již jen mechanicky kopíruje do každého následného přestupkového řízení.
16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval argumentací žalobce, že velký závodní okruh a polygon jsou vedeny správním silničním orgánem jako účelové komunikace. K tomu se vyjádřil pouze tak, že hluk z provozu na dotčených pozemních komunikacích vznikl jen z důvodu organizování akcí účastníkem řízení v době, na kterou se vztahuje zákaz vyplývající z obecně závazné vyhlášky. Tedy na jedné straně žalovaný potvrzuje, že se jednalo o hluk z provozu na pozemních komunikacích, na druhé straně konstatuje, že tato skutečnost není relevantní pro posouzení porušení vyhlášky. Ve dnech, které byly předmětem původního řízení, nepůsobil žalobce žádnou hlučnou činnost provozem velkého závodního okruhu či polygonu. Pokud na někoho působil hluk rušivě, pak se jednalo o hluk z provozu na pozemních komunikacích. K tomu se žalovaný nijak nevyjádřil, přestože na podporu svých tvrzení předložil žalobce listinné důkazy, ke kterým se žalovaný nijak nevyjádřil. Po příjezdových komunikacích jezdí denně do areálu jednostopá i dvoustopá vozidla, která jsou bez rozdílu vpustěna do areálu. V areálu je i veřejnosti volně přístupná čerpací stanice a dobíjecí stanice pro elektro automobily. Tedy aktivitami žalobce není pouze, jak naznačuje správní orgán I. stupně, pořádání závodů či tréninků na velkém okruhu, ale rovněž provoz jednoho z mála polygonů v České republice, kde cvičí složky integrovaného záchranného systému, provoz čerpací stanice a dobíjecí stanice, provoz restaurace atd.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobám

17. Žalovaný k výzvě soudu předložil vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobce opakuje námitky z přezkumného řízení, které byly žalovaným posouzeny a vypořádány v napadeném rozhodnutí.
18. Jakkoli není záměrem žalovaného bagatelizovat námitku žalobce ohledně zřejmé nesprávnosti spočívající v uvedení neúplné spisové značky ve výrokové části rozhodnutí, je třeba uvést, že se jedná o spisovou značku, nikoliv o číslo jednací napadeného rozhodnutí, které jednoznačně identifikuje dotčený dokument, a které je v daném případě ve výrokové části uvedeno správně.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
20. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Rozhodnutím magistrátu ze dne 28. 5. 2019, č. j. MmM/060090/2019/OSČ-P/ŠP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že ve dnech 18. 6. 2017, 25. 6. 2017, 29. 6. 2017, 2. 7. 2017, 4. 7. 2017, 5. 7. 2017, 6. 7. 2017, 11. 7. 2017, 25. 7. 2017, 13. 8. 2017, 22. 8. 2017, 27. 8. 2017 a 10. 9. 2017, jako provozovatel areálu Autodrom Most nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svými provozními činnostmi nerušil své okolí hlučnými činnostmi, v tomto případě jízdou motorových vozidel pohybujících se po závodní dráze Autodromu Most, čímž porušil čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, za což mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Toto rozhodnutí na základě odvolání žalobce Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019 zrušil a věc vrátil magistrátu k novému projednání s tím, že magistrát se má zabývat otázkou vydaných povolení stavebním úřadem magistrátu, tj. k jakému účelu byl areál Autodromu Most určen a zkolaudován, zda není případný rozpor mezi vyhláškou a kolaudačním rozhodnutím a měl vyhodnotit a přihlídnout k liberačním důvodům podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky.
21. Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 správní orgán I. stupně změnil podle § 97 odst. 3 správního řádu výrok rozhodnutí krajského úřadu tak, že se odvolání zamítá a rozhodnutí magistrátu ze dne 28. 5. 2019 se potvrzuje. V odůvodnění uvedl, že za zjevné porušení zákona považuje nerespektování právního názoru správního orgánu I. stupně vyjádřeného v rozhodnutích ze dne 29. 1. 2018, č. j. MV-140516-6/VS-2017, ze dne 12. 10. 2018, č. j. MV-905517-4/VS-2018, a ze dne 28. 12. 2019, č. j. MV-119428-4/VS-2018. Krajský úřad opakovaně zpochybnil postup magistrátu při provádění dokazování. Správní orgán I. stupně je však toho názoru, že dokazování provedené magistrátem prokazuje naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích. Z řady odvolání a podání žalobce vyplývá, že i přes regulaci vyhlášky, v dobách, kdy nelze provádět hlučné činnosti, organizuje a provádí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provoz Autodromu Most sériově vyráběnými motorovými vozidly (i motocykly), čímž jasně deklaruje, že příslušná ustanovení vyhlášky nerespektuje. Nemůže se ani vyvinít tím, že jde o sériově vyrobená vozidla s platnou technickou kontrolou a před vjezdem na dráhu provádí měření jejich hluku. Jestliže jedno vozidlo nějakou hranici hluku splňuje, v počtu deseti či více může tento hluk být na obtíž občanům. Pokud jde o hluk produkovaný v zástavbě rodinných domů, nelze než konstatovat, že ten není předmětem řešené věci. Pokud se krajský úřad opětovně ztotožňuje s tvrzením žalobce, že vyhláška je nezákonná, opětovně tím své rozhodnutí činí nezákonným. Zkoumání, zda je vyhláška v rozporu s kolaudačním rozhodnutím areálu Autodromu Most považoval správní orgán I. stupně za bezpředmětné. Tvrzení žalobce, že nemůže být trestán za jednání třetích osob, které k areálu Autodromu Most přijíždějí po veřejně přístupné komunikaci, kdy tento hluk nemůže ovlivnit, správní orgán I. stupně přisvědčil. Nicméně dále uvedl, že pokud by žalobce v době stanoveného zákazu provozování hlučných činností ve vyhlášce své aktivity neprováděl, nedocházelo by ani k hluku pocházejícímu z těchto veřejně přístupných komunikací.

22. K rozkladu žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, v němž se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně a k věci samé pouze uvedl, že hluk z provozu na dotčených pozemních komunikacích vznikl jen z důvodu organizování akcí žalobcem v době, na kterou se vztahuje zákaz vyplývající z vyhlášky. Dále žalovaný odkázal na předchozí rozhodnutí s tím, že ze zásady legitimního očekávání vyplývá povinnost rozhodovat v obdobných případech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly.
23. Žalobce v odvolání proti rozhodnutím magistrátu, jímž byl uznán vinným z uvedených přestupků, uváděl v podstatě shodné body jako v žalobě. Zejména to, že magistrát ignoruje závazný právní názor odvolacího orgánu nechat vypracovat znalecký posudek ohledně zvukové zátěže, vyhláška ukládá povinnosti mimo meze samostatné působnosti obce a je nezákonná, přičemž odkazoval mimo jiné na právní stanovisko doc. JUDr. M. K., CSc. Magistrát se dle jeho názoru opírá pouze o subjektivní vnímání hluku několika stále stejných fyzických osob, ačkoliv je to správní orgán, který nese břemeno důkazní ve vztahu k přestupkovému jednání. Dle žalobce byl předložen dostatek důkazů svědčících o liberačních důvodech s tím, že pokud se magistrát s tímto neztotožnil, měl žalobce poučit a vyzvat k předložení důkazů a dalších skutečností. Žalobce poukázal na historii autodromu s tím, že nebylo v řízení prokázáno, že došlo k narušování a snižování pohody bydlení občanů města Mostu. Hlučné činnosti nejsou specifikovány v žádném zákonném či podzákonném předpise, navíc žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích svědků. Nesouhlasil s tvrzením magistrátu, že neuspořádal své záležitosti tak, aby hlučné činnosti nerušily okolí, když z výpovědí některých svědků lze naopak dovodit, že přijal technická a jiná omezení své činnosti tak, aby nerušily okolí. Záznamy pořízené Městskou policií Most u domů oznamovatelů nevykazují žádný zvýšený hluk vycházející prokazatelně pouze z Autodromu Most. Úvahy, kterými se magistrát řídil při hodnocení podkladů jsou svévolné, postavené pouze na hypotéze naplnění neurčitého právního pojmu.
24. Soud posoudil skutkové a právní okolnosti případu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nicotností žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nepřipustného zasahování do rozhodování samosprávy. Žalobce zřejmě mířil na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého mj. odvolací orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydaného v samostatné působnosti. V daném případě však správní orgán I. stupně neměnil rozhodnutí vydané ve věci samosprávy, neboť změnil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, který v rámci své dozorové pravomoci vykonával Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přenesenou působnost, nikoliv samostatnou působnost. Tak by tomu bylo, pokud by správní orgán I. stupně změnil rozhodnutí magistrátu, což se však v daném případě nestalo. Z tohoto důvodu nedošlo k nezákonnému či dokonce nicotnému zásahu žalovaného a správního orgánu I. stupně do práva na samosprávu.

26. Dále se soud zabýval žalobní námitkou prekluze vydání rozhodnutí v přezkumném řízení.
27. Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
28. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
29. Podle § 98 správního řádu, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 183/2014, se za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu, považuje den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že tímto rozhodným dnem je doručení spisu vyžádaného za účelem přezkumu postupu podřízeného správního orgánu (odst. 17).
31. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 2. 2020 bylo vydáno po doručení spisové dokumentace krajského úřadu dne 30. 10. 2019 a magistrátu dne 19. 12. 2019. Vzhledem k tomu, že spis magistrátu byl spisem prvoinstančním, ve kterém jsou založeny důkazní prostředky a je zachycen průběh celého řízení v prvním stupni, nelze považovat spis bez části předložené magistrátem za úplný. Soud konstatuje, že doručení spisu magistrátem trvalo neobvykle dlouho a správní orgán I. stupně i magistrát, měly být aktivnější, nicméně tato skutečnost nemá vliv na běh lhůty k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Z uvedených skutečností vyplývá, že dvouměsíční subjektivní lhůta k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení byla zachována a námitka prekluze je nedůvodná.
32. K žalobnímu bodu, dle něhož bylo měněné rozhodnutí krajského úřadu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 2. 2020 nesprávně označeno, soud konstatuje, že v úvodu výrokové části je skutečně uvedena nesprávná sp. zn. KUUK/176/2019/SCKZU, místo sp. zn. KUUK/97176/2019/SCKZU. Nicméně současně je rozhodnutí krajského úřadu identifikováno č. j., dále JID a datem vydání. Rozhodnutí krajského úřadu tak bylo identifikováno dostatečně určitě. Ostatně ve věci nevznikl ohledně určení měněného rozhodnutí krajského úřadu spor. Soud konstatuje, že uvedení nesprávné spisové značky je zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu, kterou by bylo lze zhojit vydáním opravného rozhodnutí. I když v projednávané věci nebylo toto opravné rozhodnutí vydáno, nejedná se o takovou vadu, která by podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a soud tedy shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.
33. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nijak nevyjádřil k jeho stížnosti proti postupu magistrátu podle § 175 správního řádu, kterou podal souběžně (ve stejném podání) s rozkladem. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstatuje, že na první straně rozkladu žalobce je uvedeno i „Stížnost proti postupu Magistrátu města Mostu“ a touto stížností žalobce brojil proti postupu úřední osoby magistrátu při předávání správního spisu správnímu orgánu I. stupně. Soud konstatuje, že stížnost podle § 175 správního řádu je samostatným institutem vedle rozkladu, a proto se žalovaný nedopustil pochybení, pokud se v žalobou napadeném rozhodnutí ke stížnosti nevyjadřoval, a proto je i tato žalobní námitka nedůvodná. Soud však připomíná, že podle § 175 odst. 4 správního řádu je k vyřízení stížnosti na postup úřední osoby úřadu příslušný správní orgán, jehož je úřední osoba součástí (magistrát). Podle § 12 správního řádu je věcně a místně nepříslušný správní orgán povinen podání postoupit bezodkladně usnesením příslušnému správnímu orgánu.

34. K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na seznámení se s podklady rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, soud uvádí následující. Dle komentářové literatury je účelem § 36 odst. 3 správního řádu poskytnutí skutkových zjištění příslušného správního orgánu účastníkům řízení, aby případně mohli poukázat na jejich věcnou nesprávnost nebo aby mohli navrhnout jejich doplnění. Jinak řečeno, účelem tohoto ustanovení je dát účastníkům na vědomí, že se řízení chýlí ke konci a tito mohou uplatnit své celkové stanovisko k projednávané věci a k podkladům rozhodnutí, případně učinit závěrečná vyjádření. Případem, kdy se § 36 odst. 3 správního řádu nepoužije, je právě zkrácené přezkumné řízení, neboť se účastníci ani nemají k čemu vyjadřovat, protože se v něm rozhoduje na základě původního spisového materiálu, neprovádí se v něm dokazování a účastníci řízení nepodávají příslušnému správnímu orgánu svá vyjádření. Ve zkráceném přezkumném řízení nejsou žádné nové skutečnosti, které by účastníci neznali (srov. Fiala, Z. a kol. Správní řád. Praktický komentář., Praha: Wolters Kluwer, 2020, k § 36 odst. 3). Soud se s tímto výkladem § 98 správního řádu ztotožňuje a uvádí, že ve zkráceném přezkumném řízení nebylo právo žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí porušeno, neboť mu před vydáním rozhodnutí nenáleželo.
35. Soud dále poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2023, č. j. 3 As 356/2020-77, a ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 As 357/2020-74, které se týkají skutkově i právně obdobných případů žalobce, ve kterých Nejvyšší správní soud posuzoval rozpor vyhlášky se zákonem o veřejném zdraví. Nejvyšší správní soud uvedl, že zákon o ochraně veřejného zdraví cílí v § 30 a násl. na regulaci hluku, který může mít negativní vliv na lidské zdraví, zatímco vyhláška v čl. I a čl. II sleduje nerušené trávení volného času a jistou úroveň pohody bydlení v městské části. Předměty regulace ve vyhlášce a v zákoně o veřejném zdraví se nepřekrývají a vyhláška byla správně vydána v rozsahu samostatné působnosti obce.
36. Dále soud konstatuje, že je v pravomoci přezkumného orgánu podle § 97 odst. 3 správního řádu změnit přezkoumávané rozhodnutí tak, že zrušující výrok rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se vrací věc správnímu orgánu I. stupně, změní tak, že odvolání zamítne. Nicméně v takovém případě je třeba, aby přezkumný orgán nahradil i odůvodnění změněného rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť to bylo zrušeno (přestalo právně existovat) a navíc je i jeho odůvodnění v rozporu s výrokem rozhodnutí vydaným v přezkumném řízení. Účastník odvolacího řízení má tudíž právo, aby jeho odvolání bylo řádně vypořádáno.
37. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně však nároky kladené na rozhodnutí o odvolání rozhodně nesplňuje.

38. Soud v této souvislosti připomíná, že přestupkové řízení je ovládáno vyšetřovací zásadou a uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Není tedy možné, aby se správní orgán vyhnul hodnocení důkazů s jakousi presumpcí odpovědnosti za přestupek z důvodu tvrzené hlučnosti provozu. Pokud se jedná o správní uvážení v rámci hodnocení naplnění skutkové podstaty přestupku, i v této části musí být rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že správní orgán nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79).
39. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že krajský úřad nerespektoval právní názor správního orgánu I. stupně, aniž by uvedl, v čem má tento právní názor spočívat. Soudu je z úřední činnosti známo (věci vedené pod sp. zn. 15 A 109/2019 a sp. zn. 15 A 110/2019), že krajský úřad v minulosti vyžadoval znalecké měření hluku k prokázání přestupku v rozporu s názorem správního orgánu I. stupně. V daném případě však tento úkon nebyl magistrátu rozhodnutím krajského úřadu uložen. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že magistrát věc hodnotil správně, aniž by se zabýval konkrétními skutkovými a právními okolnostmi či reagoval na konkrétní odvolací námitky směřující přímo proti hodnocení některých důkazů (např. audiovizuálních záznamů na DVD).
40. Soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak vykazuje znaky arbitrárnosti a je nepřezkoumatelné. Žalovaný nejenže nedostatky odůvodnění nenapravil, ale ještě nepřezkoumatelnost rozhodnutí rozšířil, když se pro bezpředmětnost odmítl částí námitek zabývat. Žalobce svoji obhajobu založil mimo jiné na tom, že nezodpovídá za hluk pocházející z dalších pozemních komunikací, které vedou k areálu autodromu. Žalovaný na to reagoval, že hluk vznikl jen z důvodu organizování akcí žalobcem, správní orgán I. stupně uvedl, že není namístě hluk z veřejně přístupných komunikací oddělovat od hluku způsobeného provozováním hlučných činností žalobcem, neboť spolu oboje souvisí. Soud v této souvislosti upozorňuje na vymezení skutku, který je žalobci kladen za vinu rozhodnutím magistrátu ze dne 28. 5. 2019, a ten spočívá v jízdě „motorových vozidel pohybujících se po závodní dráze Autodromu Most.“ Argumentace žalovaného i správního orgánu I. stupně se tak s vymezením skutku zřejmě míjí. Vzhledem k absenci řádného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud nemůže posoudit, zda došlo k nesprávnému posouzení skutku, či nikoliv.
41. Soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení bez jednání zrušil. Soud veden zásadou minimalizace zásahů soudů do rozhodování veřejné správy, nepostupoval soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a současně nezrušil i prvostupňové rozhodnutí. Na žalovaném pak bude, zda ve svém novém rozhodnutí absenci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně napraví, nebo zda prvoinstanční rozhodnutí zruší. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

42. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby uskutečněných právním zástupcem žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 4 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.
43. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za podání žalobce ze dne 17. 9. 2020, neboť obsahuje pouze vyjádření se k nařízení jednání, odkaz na související případy vedené u zdejšího soudu a žalobu, nejedná se tedy o odůvodněný úkon právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. září 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.